

En Stump på köpet.

Njut lifvet men du unger är
Till alla nöjets delar;
Wälj dig en Glicka och blif får:
En wän, som med dig delar:
Wäd' lycka, motgång, glädje, sorg;
Så har du dig en säker borg
O alla lifwets skiten.

2.

Och se'n, då du blir gammal Tragg
Och intet kan behaga,
Så sett och mula i en torå,
Bry sällan om att tala;
Men om ibland det skulle ske,
Så likna Fader Håkan Sme,
Som alltid bets och snästes.

3.

Till slutet (likt Naturens lag),
Då du skall hådan wandra,
Så bär du, på den samma dag,
(Likt bruket hos de gamla)
Framkalla till din Sotesång
Wäd' Måsa, Barn och Piga, Dräng,
Ge dem en duktig Låxa, allt wäl;
Ty snart kan du ej njåxa,
(Ni förstår mig wäl?)

Tack för sist

En frögdefull Lefnad!

Som är tryckt i År,

Gjord i Vår,

De kostar

4 stycker.

En fröjdesfull lefnad det äger väl jag,
Så länge som min ungdom florerar; Så
länge som jag är i min blomstrande år;
Och ungdomen ständse stofferar. Ett hjer-
ta jag hyser uti mitt unga lif, Som icke
uti werlden kan dock förändra sig, Och
ingen falskhet derhos kan finnas.

2.

Men när som jag påtänker all falskhe-
tens tal, Som dageligen mot mig mände
stånda, Så blifwer då mitt hjerta uti
ångslesfullt qwal, Och sorg mände efter
mig gånge; För ty hela werlden hon står
mig emot, Jag äger ingen hulder allt up-
på denna jord: Hvar skall jag min till-
flykt nu taga?

3.

Ty jag är som en yngling i min blom-
strande år, Som icke uti werlden länge
lefwat. Om jag mig rätt påminner är
det väl tjugo år Sen jag hit till werlden
blef födder; Men jag har allaredan be-
kommit min del Af falskhetens tungor,
som hvar och en wet, Så att jag det ej
hjelswer kan bestrifwa.

4.
Ty jag är som en Herde bland Ulfwar-
na mång, Som sig ej städse sjelfwer kan
försvara? Jag lefwer ibland menniskor
allt uppå denna jord; Men alla de wilja
mig förtala: Mitt namn de förkläna de
göra deraf spe; Men Herren i himmelen
han lönar wäl de Som frätande tungor
på mig ägga.

5.
Ack! huru skall jag lefwa och ställa mig
här, Så att jag månde Eder behaga? Så
att jag icke wore någon enda till besvär,
Och att ingen kunde mig förtala? Ack!
nej; ty det står icke uti min makt, Att
nu kunna lefwa utan med stort förack
Af falskhetens tungor så hala.

6.
Ack! så är wäl den som i werldena
här Kan utan förtal och klander lefwa.
Ja, den han månde räknas för en lycke-
lig själ, Om den sådan sällhet hade wun-
nit; Men ibland ett tusend tror jag fins
knappt en, Som nu skall kunna lefwa och
icke hafwa fel, Om den skulle menniska
beta.

7.
Fastän flyktighetens tankar de swäfwa
uti mig Och jag dock ostadeligen lefwer,
Så hoppas jag att Herren han hjälper wäl
mig, Och jag uppå honom rätt litar. Fast

Mi mig vill försöra allt med ert falska
tal, Så hoppas jag att Herren han är
ännu mitt försvar! Likwäl Mi mig wil-
jen försöra.

8.
Här fins slätt ingen trohet, bland tu-
sen fins ej en, Som en uti tysthet kan
tala; De bära wäl i bgonen ett trohetens
sinn', Allt under falskhetens oljo den hala:
När de sig bortwända att man dem ej
kan se, De säga hwad de wilja och gör
sen deraf spe; Hos hwar en är de tro-
heter salå.

9.
Baktala sin nästa det hålles nu för
pris, Slätt ingen är som sådan vill för-
mena; Den kallas ej för däre — nej, han
mer kallas wis, Om han rätt sin nästa
kan förkläna. Om jag har nåtta kläder,
och de stå mig ann, Så får jag dock se-
den ett oackadt Namn, Att jag högfär-
dig lefnad bedrifwer.

10.
Men mitt sinne har endria varit titt
att söra mig slätt, Ty högfärd den bör
man fördömma; Att wisa mig wänlig
har jag ej hållit bant; Fast andra mig
illa berömma. Det wisar nog tiden, det
De som mig baktala så en gång wäl sin
del, Och Herren dem wiserligen lönar.

11.

Äck! om jag kunde önska mig wingar
 så snäll Som fogeln i lusten sig swingar;
 Jag skulle då flyga mång tusend mil bort
 Hån, uppå en annan ort till att blifwa.
 Der inga falska tungor mig der förtala
 Kan, Då lefde jag förnögd, det säger
 jag för sann, Som fogelen åt dagen sig
 gläder.

12.

Jag Slutar Nu min wisa och enfal-
 da sång, Som jag uppå papper har up-
 tecknad; Jag önskar jag wore långt uti
 det land, Der ingen mig kunde förtrycka;
 Ty jag har ingen hulder allt uppå den-
 na jord, Mer än min kära Fader och så
 min hulda Mor, Som mig hit till werl-
 den har burit.

Pelle och Sissa.

Sunden der Bäckarna susa
 Der Foglarnas sång mig förtjusar
 Dit går jag så gerna ibland; :
 Der möter mig Pelle wid grinden
 Sen sätta wi oss under linden;
 Och Pelle blir lyckelig och jag. :.

2.

Jag känner hur hjertat det piclar
 Wid Pelles förfriska blickar:
 Han stjåler en kyss då och då. :.
 Han loftar, han lär mig att leka,
 Jag vill ej — Jag kan ej förneka;
 Ty Pelle han gör det ändå. :.

3.

Äf Räreless lefwärld förbljder,
 För aswund och mittnen förbljder,
 För känslor och wänskapen swag: :.
 Min Eldja i gräset jag kastar,
 Till nöjet och wällusten hastar —
 Och Pelle blir lyckelig och jag. :.
